

tiv, i figurlig mening, med afseende på den grund någon äger för sina kunskaper. *Väl, illa u.*, med god, dällig grund, i kunskapsväg.

UNDERBYGGNAD, m. 3. 1) Undra delen af en byggnad, isynn. grundvalen. — 2) (fig.) Känne-dom af grunderna för vetenskap, konst, o. s. v. *Han har godt hufvud, men ingen u. Han har god u.*

UNDERBYXOR, f. 1. pl. Se *Kalsonger*.

UNDERBÄDD, m. 2. Underlag.

UNDERBÄDDA, v. a. 1. Gifva ett underlag. *Det är u-dt med plankor, med kol.*

UNDERBÄDDNING, f. 2. 1) Handlingen att underbädda. — 2) Hvad som blifvit underlagdt till stöd; underlag.

UNDERDEL, m. 2. Nedre delen af något.

UNDERDELA, v. a. 1. o. 2. Se *Underafdel*. — *Underdelning*, f. 2.

UNDERDJUR, n. 5. Underbart djur.

UNDERDOMARE, m. 5. Lägre domare; ord-förande i underrätt.

UNDERDOMSTOL, m. 2. Se *Underrätt*.

UNDERDÄNIG, a. 2. (t. *unterthänig*) Under-gifven och hörsam. *Vara någon u. Med all u. vördnad*. Brukas mest i fråga om undersätes förhållande till dess regering, i kansli- och kurial-stil m. m.

UNDERDÄNIGHET, f. 3. Undergifvenhet och hörsamhet. *I u.*, se *Underdänigt*. *I all u.*, se *Underdänigt*.

UNDERDÄNIGT, adv. På ett underdänigt sätt, med undergifvenhet och hörsamhet. Ganska ofta, helst i ansöknings till regeringen m. m., brukas superlativen *Underdänigt*, med största undergifvenhet och hörsamhet.

UNDERDÄCK, n. 5. Undre däck på fartyg.

UNDERFALL, n. 5. Vattenfall vid quarn m. m., då vattnet går under drifhjulet.

UNDERFALLSHJUL, n. 5. Hjul, som drifves genom underfall.

UNDERFODER, n. 5. Foder på undre sidan af ett plagg. I allmänhet det samma som Foder.

UNDERFOGDE, m. 2. pl. — *fogdar*. Fogde, som står under en öfverfogde.

UNDERFULL, a. 2. Se *Underbar*, *Under-sam*.

UNDERFÄLTHERRE, m. 2. pl. — *herrar*. Fälttherre, som står under en öfverfälttherre.

UNDERFÄLTSKÄR, m. 5. Fältskär, som står under en annan fältskärs öfveruppseende.

UNDERFÖRPÅKTARE, m. 5. Den, som i andra hand förpaktar något.

UNDERFÖRPAKTNING, f. 2. Förpaktning i andra hand.

UNDERFÖRSTÅ, v. a. 2. (böjes som *Förstå*) Förstå under. Se *Förstå*, bem. 4.

UNDERGEVÄR, n. 5. Sabel och värja (i motsats till öfvergevärd; jfr. d. o.).

UNDERGIFVA SIG, v. r. 3. (böjes som *Gifva*) Se *Underkasta sig*.

UNDERGIFVEN, a. 2. neutr. — *et*. (egentl. part. pass. af *Undergifva*) Som underkastar sig ens väld eller vilja. *Vara en u. Guds vilja u.*

UNDERGIFVENHET, f. 3. Tillstånd och sinnesstämning, då man underkastar sig ens väld eller vilja. *Visa en mycken u. Betyga sin u. för någon. U. för, under Guds vilja. Med u. för Guds behag. Med u. foga sig i sitt öde.*

UNDERGRADIG, a. 2. Som här lägre grad-tal än det föreskrifna. *U-t brännvin*.

UNDERGRÄFVA, v. a. 2. o. 3. 1) Gräfvä under något. I denna bem. mindre brukligt. —

2) (fig.) Bortföra jorden, grunden under något, så att det med möda eller alls icke kan bestå. *Strömmen har u-gräfvit huset, så att det snart instörtar*. — 3) (fig.) Småningom och omärkligt förstöra. *U. ens kredit. U. en stats grund-valar*. — *Undergräfvande*, n. 4. o. *Undergräfvning*, f. 2.

UNDERGUD, m. 2. (myt.) Lägre gud.

UNDERGÅ, v. a. 2. (böjes som *Gå*) Blifva eller vara underkastad, utstå, lida. *U. förändringar. U. förhör, examen. U. en pröfning. Denna stad u-gick ett lika öde. U. straff. U. döden*.

UNDERGÅNG, m. sing. 1) Fall. *Huset lutar till u.* — 2) (fig.) Upphörande af lif, makt, välgång, anseende, lycka. *Rusa ell. rasa till sin u. Arbeta på sin u. Bygga sin lycka på ens u.* — *Syn*. Förstöring, Förderf, Fall, Ruin.

UNDERGÖRANDE, a. 1. Som gör, verkar under. *En u. profet, Mariæbild*.

UNDERGÖRARE, m. 5. En, som gör under.

UNDERHAFVANDE, s. c. 3. 1) (i allmänhet) Person, som lyder under någon. — 2) Person, som hör under ett gods, lyder under en gods-herre. *Alla hans u. voro bjudna på begrafningen*.

UNDERHAL, a. 2. Hal inunder. *Det är u-t*, halt under snön.

UNDERHALT, m. 3. Se *Underhaltighet*.

UNDERHALTIG, a. 2. 1) Som ej håller sin tillbörliga halt. *U-t mynt*. — 2) (fig.) Af dålig beskaffenhet.

UNDERHALTIGHET, f. 3. 1) Ringare halt än den föreskrifna, lagliga. — 2) (fig.) Dålig beskaffenhet.

UNDERHAND, und'r-händd, adv. Se *Under hand*.

UNDERHANDLA, v. n. 1. Framställa förslag, vilkor, göra aftal angående afslutandet af handel, kontrakt, angående enskilt eller offentligt företag, stridiga påståenden, fordringar. *U. om ett köp. U. om fred*.

UNDERHANDLARE, m. 5. En, som under-handlar.

UNDERHANDLING, f. 2. Framställande af förslag, vilkor, då man underhandlar. *Träda, inlåta sig, stå i u. om något*.

UNDERHJELPA, v. a. 2. (böjes ej efter dekl. 3.) Bidraga till, lätta, understödja. *Det u-per matsmältningen. U. minnet. U. ett företag, ens bemödanden*. — Äfv. *Hjelpa under*. — *Underhjelpande*, n. 4.

UNDERHUS, n. 5. *U-et i England*, benämning på den lägre afdelningen af engelska parlamentet.

UNDERHÅLL, n. 5. 1) Underhållande, vid-makthållande. — 2) Anslag eller bidrag till uppehålle. *Hafva 600 r:dr i årligt u. Njuta u.*

UNDERHÅLLA, v. a. 3. (böjes som *Hålla*) 1) Laga, att något bibehåller sig, fortfar att äga bestånd. *Den byggnaden kostar mycket att u. U. vänskap med någon. U. oenighet. U. en bresväxling*. — 2) Sörja för ens uppehålle och behof. *U. en yngling vid akademien. Det är han, som u-ller huset. U. en armé*. — 3) (absolut) Roa. *Det är en läsning, som u-ller*. — *U. sig*, v. r. Sörja för, bekosta sitt uppehålle. *U. sig vid universitetet*. — *U-nde*, part. akt. Brukas ad-jektivt i samma mening som: Intressant, roande. *En u. lektur, bok, författare*. — *U-hållen*, part. pass. *Väl u.*, i godt stånd, skick. — *Underhållande*, n. 4.